

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: O. Š.
bytem X

zast. advokátem Mgr. et Mgr. Davidem Průšou
sídlem V Luhu 754/18, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2019, č. j. KUŽL-13179/2019-2, sp. zn. KUSP-13179/2019/DOP/Ti,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Městského úřadu Uherský Brod ze dne 16. 1. 2019, č. j. OS-D/2042/16/18/Po (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“) byl žalobce uznán vinným ze spáchání několika přestupků podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť:
 - a) dne 3. 6. 2018 v 13:09 hod., na komunikaci I/50, v obci Starý Hrozenkov, u domu č. p. 207, ve směru jízdy na obec Uherský Brod, při řízení blíže specifikovaného motorového vozidla v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, jel rychlostí nejméně 86 km/h, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o nejméně 36 km/h, čímž porušil povinnost řidiče podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona (dále jen „**první přestupek**“).
 - b) dne 3. 6. 2018 v 13:09 hod., na komunikaci I/50, v obci Starý Hrozenkov, u domu č. p. 207, ve směru jízdy na obec Uherský Brod, řídil blíže specifikované motorové vozidlo, aniž by byl držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru, nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu (dále též jen „řidičské oprávnění“), které pozbyl dne 22. 5. 2010 z důvodu dosažení hranice 12 bodů v kartě řidiče, čímž porušil povinnost řidiče podle ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 téhož zákona (dále jen „**druhý přestupek**“).
 - c) dne 22. 10. 2018 v 9:50 hod., na komunikaci I/50, u motorestu Rasová, ve směru jízdy na obec Starý Hrozenkov, řídil blíže specifikované motorové vozidlo, přičemž předložil neplatný řidičský průkaz, čímž porušil povinnost řidiče podle ust. § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona (dále jen „**třetí přestupek**“).
 - d) dne 22. 10. 2018 v 9:50 hod., na komunikaci I/50, u motorestu Rasová, ve směru jízdy na obec Starý Hrozenkov, řídil blíže specifikované motorové vozidlo, aniž by byl držitelem řidičského oprávnění, které pozbyl dne 22. 5. 2010 z důvodu dosažení hranice 12 bodů v kartě řidiče, čímž porušil povinnost řidiče podle ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 téhož zákona (dále jen „**čtvrtý přestupek**“).

Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 60 000 Kč, zákaz řízení spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvaceti měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. K odvolání žalobce vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 10. 7. 2019, č. j. KUZZL-13179/2019-2, sp. zn. KUSP-13179/2019/DOP/Ti (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo prvostupňové rozhodnutí ve výroku o třetím přestupku zrušeno a řízení bylo ohledně tohoto skutku zastaveno. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce žalobou.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Co se týče námítky podjatosti, ta byla vznesena až

v odvolání, přičemž se týkala nesouhlasu s procesním postupem oprávněné úřední osoby a formulacemi, které v prvostupňovém rozhodnutí použila. Podle názoru žalovaného na ni tak lze nahlížet jako na jednu z odvolacích námitek. Samotné hodnocení povahy jednání žalobce ze strany oprávněné úřední osoby nelze považovat za důvod její podjatosti.

4. Za důvodnou žalovaný nepovažoval ani námitku proti postupu při doručování. Předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručováno opakovaně, přičemž napodruhé jak na adresu trvalého pobytu v České republice, tak na adresu na Slovensku, kterou žalobce za tímto účelem výslovně uvedl. Žalobce si ani jedno předvolání nepřevzal, pouze zaslal prvostupňovému orgánu emailovou zprávu s tím, že je připraven účastnit se ústního jednání v lednu, a to ve vazbě na udělení plné moci právnímu zástupci. Jednání žalobce lze podle žalovaného považovat za zneužití práva, pakliže si zásilku ani na jedné z uvedených adres úmyslně nevyzvedl. Žalobce navíc zjištěný skutkový stav věci nerozporoval, přičemž mohl jednotlivé výhrady uplatnit rovněž v doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
5. Podle žalovaného bylo na základě výpisu z evidenční karty řidiče spolehlivě prokázáno spáchání druhého a čtvrtého přestupku, neboť je zřejmé, že žalobce řídil vozidlo, aniž by byl držitelem řidičského oprávnění, které pozbyl v důsledku dosažení hodnocení 12 bodů. Po uplynutí zákonem stanovené doby 12ti měsíců žalobce o vrácení řidičského oprávnění nepožádal. V tomto ohledu není rozhodná pouhá výměna řidičského průkazu v jiném členském státě Evropské unie, neboť ji nelze se získáním řidičského oprávnění zaměňovat. Tento závěr vyplývá také z čl. 11 bodu 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2006/126/ES ze dne 20. 12. 2006 o řidičských průkazech (dále jen „směrnice Evropské unie“), podle kterého členský stát odmítne uznat platnost řidičského průkazu, který jiný členský stát vydal osobě, jejíž řidičský průkaz je na území daného státu omezen, pozastaven či odejmut.
6. Pokud tedy žalobce požádal na Slovensku o výměnu neplatného českého řidičského průkazu, byl takový postup protiprávní. V této souvislosti žalovaný poukázal nejen na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2018, sp. zn. 4 Tdo 648/2018 (dále jen „usnesení Nejvyššího soudu“), ale také na účel systému bodového hodnocení, včetně zákonodárcem předvídaného pozbytí řidičského oprávnění a mechanismu jeho vrácení. Žalobce proto nebyl oprávněn k řízení motorových vozidel, protože nesplňoval podmínky stanovené českými právními předpisy. Kromě toho žalovaný zdůraznil, že ani podle příslušného ustanovení slovenského zákona o silničním provozu neměl být žalobci vydán nový řidičský průkaz, a to ve vazbě na již uvedené pozbytí řidičského oprávnění v České republice. Žalobce jednal v nepřímém úmyslu, neboť věděl, že pozbyl řidičské oprávnění, ale přesto řidičský průkaz neodevzdal a naopak požádal o jeho výměnu v zahraničí.
7. Za spolehlivě prokázané žalovaný považoval také spáchání prvního přestupku, a to zejména na základě výstupní fotodokumentace a ověřovacího listu rychloměru. Naopak žalovaný přistoupil ke zrušení výroku prvostupňového rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání třetího přestupku, protože protiprávnost jeho jednání spočívajícího v předložení neplatného řidičského průkazu byla konzumována tím, že řídil motorové vozidlo, aniž by byl držitelem potřebného oprávnění.

II. Žaloba

8. Žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Předně namítal, že správní orgány nesprávně vyložily a aplikovaly

slovenskou právní úpravu. Kromě toho dostatečně nezohlednily sdělení Ministerstva vnitra Slovenské republiky, podle kterého mělo být jednání žalobce prověřováno, ale žádné správní řízení s ním nebylo doposud zahájeno. Podle žalobce nelze navíc opomenout uplynutí promlčecí doby a související neuplatnění oprávněného prostředku obnovy řízení, což znamená, že na řidičský průkaz je třeba hledět jako na akt vydaný po právu. Pakliže nebyla současně zpochybněna platnost řidičského průkazu vydaného na Slovensku, nemohl žalobce jednat zaviněně, když na jeho základě nadále řídil motorová vozidla.

9. K tomu žalobce doplnil, že jeho řidičský průkaz České republiky nebyl nikdy zneplatněn, a to ani v důsledku dočasného pozbytí řidičského oprávnění či vlivem neodevzdání daného osvědčení příslušnému orgánu. Nelze tedy vycházet z toho, že žalobce na Slovensku požádal o výměnu neplatného řidičského průkazu. V opačném případě správní orgány nepřipustně rozšiřují zákonem stanovený výčet důvodů, na základě kterých může být řidičský průkaz zneplatněn. Na tom nic nemění ani žalovaným odkazované usnesení Nejvyššího soudu, protože se týkalo jiných skutkových okolností. Výklad správních orgánů by navíc vedl k tomu, že žalobce by nemohl ani v budoucnu řídit na území České republiky motorová vozidla, přestože je držitelem platného řidičského průkazu členského státu Evropské unie.
10. Dále žalobce namítal, že správní orgány porušily zásady správního trestání, když v rámci úvah o výši správního trestu zohlednily možné následky spojené se vznikem dopravní nehody, ačkoliv jednání žalobce bylo posouzeno jako nedbalostní. Tento postup a užití slovních spojení „po nezaujatém vyhodnocení“ či „řidičáková turistika“ vedl žalobce k uplatnění námítky podjatosti, o které nebylo řádně rozhodnuto.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. K námitkám žalobce doplnil, že členské státy sice nemají povinnost čl. 11 směrnice Evropské unie do právního řádu implementovat, ale vyplývá z něho postup, jakým se má při výměně řidičského průkazu postupovat. Není podstatné, že již uplynuly vnitrostátní lhůty stanovené pro zneplatnění vydaného řidičského průkazu cestou mimořádných oprávněných prostředků. Žalobce nemohl očekávat, že bude neoprávněně vydán řidičský průkaz v České republice uznáván.
12. Žalovaný dále zdůraznil rozdíl mezi řidičským oprávněním a řidičským průkazem, který má charakter osvědčení. Žalobce byl v rozhodnou dobu držitelem pouze řidičského oprávnění podle českého právního řádu, které pozbyl v důsledku dosažení 12ti bodů v systému bodového hodnocení. K jeho platnému navrácení doposud nedošlo. Tento stav nelze změnit pouhou výměnou řidičského průkazu v zahraničí. Žalobce by musel v souladu s českými právními předpisy požádat o vrácení řidičského oprávnění a současně stanoveným způsobem prokázat zdravotní a psychickou způsobilost. V opačném případě by musel na Slovensku získat řidičské oprávnění standardním způsobem, tedy složením potřebných zkoušek.
13. Žalovaný je toho názoru, že jím odkazované usnesení Nejvyššího soudu je zcela přiléhavé, neboť výslovně vylučuje možnost opětovného získání řidičského oprávnění pouhou výměnou českého řidičského průkazu za stejný druh dokladu vydaný na Slovensku. Ve vztahu k namítaným nedostatkům stran postupu prvostupňového orgánu při výměře správních trestů pak žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve které závěry správního orgánu prvního stupně korigoval.

14. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval přípisem ze dne 2. 12. 2019 a ze dne 27. 1. 2020. Konkrétně uvedl, že od pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů již uplynulo více než 12 měsíců, což je zákonem stanovený předpoklad pro znovunabytí řidičského oprávnění. Žalobce tedy mohl požádat o vydání nového řidičského průkazu rovněž v České republice. K podání příslušné žádosti na Slovensku přistoupil proto, že zde žije a pracuje. Postup správních orgánů proto vykazuje znaky přepjatého formalismu, a to navíc za situace, kdy od pozbytí řidičského oprávnění uplynulo více než 10 let. Řidičský průkaz je nutné považovat za rozhodnutí, které osvědčuje existenci řidičského oprávnění a u kterého se uplatňuje presumpce správnosti.
15. Žalobce dále zdůraznil, že směrnice není na rozdíl od nařízení přímo použitelným předpisem Evropské unie. Bez příslušné implementace proto nelze ze směrnice dovozovat žádné povinnosti vůči občanům členského státu. Dotčený čl. 11 směrnice navíc nejsou členské státy povinny implementovat, protože jím nemůže být v neprospěch žalobce argumentováno. Kromě toho nelze podle žalobce opomenout, že směrnice nelze aplikovat zpětně na již existující řidičská oprávnění. Proto žalobce na podané žalobě setrval.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

16. Ve vztahu k prvnímu a druhému přestupku se ve správním spisu nachází ručně a strojově sepsané oznámení přestupku ze dne 21. 6. 2018, úřední záznam ze dne 6. 6. 2018, záznam přestupku (včetně výstupní fotodokumentace), ověřovací list rychloměru, výpis z evidenční karty řidiče a kopie části spisové dokumentace týkající se řízení ve věci námítky žalobce proti provedenému záznamu bodů v systému (sp. zn. MUVS5784/2010/OSA/Cu/7). Kromě toho byla do správního spisu založena kopie trestního příkazu ze dne 13. 4. 2011, č. j. 2 T 56/2011-48, kterým byl žalobci uložen zákaz řízení motorových vozidel.
17. Součástí spisové dokumentace jsou dále podklady týkající se třetího a čtvrtého přestupku, a to zejména oznámení přestupku ze dne 7. 11. 2018, úřední záznamy ze dne 22. 10. 2018, fotodokumentace řidičského průkazu č. X (dále jen „český řidičský průkaz“) a řidičského průkazu č. EN X (dále jen „slovenský řidičský průkaz“) a oznámení o zadržení řidičského průkazu ze dne 23. 10. 2018.
18. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a nařízeno ústní jednání na den 3. 12. 2018. Ve vazbě na emailovou zprávu žalobce bylo následně ústní jednání nově nařízeno na den 7. 1. 2019, během kterého byl proveden důkaz spisovým materiálem, včetně opatřeného sdělení Ministerstva vnitra Slovenské republiky ze dne 27. 11. 2018. Předvolání k tomuto ústnímu jednání bylo žalobci doručeno nejen na evidovanou adresu v ČR, ale také na jím uvedenou adresu na Slovensku. Žalobce se však k ústnímu jednání nedostavil. Prvostupňovému orgánu den poté zaslal další emailovou zprávu, ve které sdělil, že očekával doručování předvolání na slovenskou adresu.
19. Následně bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobce blanketně odvolal. V rámci doplnění odvolání mimo jiné vznesl námitku podjatosti oprávněné úřední osoby správního orgánu prvního stupně. Jelikož prvostupňový orgán nepovažoval podané odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a že se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
21. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky.
22. Žaloba není důvodná.
23. Krajský soud předně uvádí, že žalobce nijak nerozporuje skutkovou okolnost, že dosažením 12ti bodů v systému bodového hodnocení pozbyl dne 22. 5. 2010 řidičské oprávnění, což mu bylo řádně oznámeno. Stejně tak žalobce nezpochybňuje, že o navrácení řidičského oprávnění po uplynutí zákonem stanovené doby nepožádal a řidičským oprávněním získaným v jiném členském státu Evropské unie nikdy nedisponoval. Naopak si dne 13. 7. 2010 podal u příslušného orgánu Slovenské republiky žádost o výměnu českého řidičského průkazu. Na základě toho žalobce dovozuje, že se nemohl dopustit druhého a čtvrtého přestupku, protože řidičské oprávnění znovu nabyl tím, že mu byl vystaven slovenský řidičský průkaz, jehož platnost nebyla předepsaným způsobem zpochybněna. Krajský soud se s tímto názorem neztotožňuje, a to z následujících důvodů.
24. Podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku *„tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění.“* V této souvislosti je v dotčeném § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona stanoveno, že *„(ř)ídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu.“*
25. Podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu *„(p)říslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.“* Současně je v § 123d odst. 1 téhož zákona uvedeno, že *„(ř)idič, který podle § 123c odst. 3 pozbyl řidičské oprávnění, je oprávněn požádat o vrácení řidičského oprávnění nejdříve po uplynutí 1 roku ode dne pozbytí řidičského oprávnění podle § 123c odst. 3.“*
26. Z citované právní úpravy, systematiky zákona i jeho zřejmého účelu vyplývá, že k vrácení řidičského oprávnění, k jehož pozbytí došlo ex lege v důsledku dosažení 12ti bodů bodového hodnocení, nenastává automaticky, ale na základě řádně podané a doložené žádosti zákonem stanoveným postupem, tj. podle § 101 zákona o silničním provozu. Jedná se tedy o správní řízení svého druhu, jehož výsledkem je rozhodnutí konstitutivního charakteru, neboť až nabytím jeho právní moci dochází k vrácení řidičského oprávnění.

27. Podpůrně lze odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011 – 52, podle něhož „...podle zákona o silničním provozu je výslovně vyloučen automatismus spočívající v tom, že po uplynutí doby zákazu činnosti může řidič bez dalšího opět řídit motorové vozidlo. Takový postup by byl jistě možný, ale zákonodárce zvolil jiný, vůči řidičům administrativně náročnější a přísnější, postup, a sice vrácení řidičského oprávnění na žádost ve zvláštním řízení. Je nepochybné, že takový postup vede k faktickému prodloužení doby, po kterou řidič nemůže řídit motorové vozidlo, minimálně o dobu trvání procedury vrácení.“ Ačkoliv se v odkazovaném případě jednalo o pozbytí řidičského oprávnění z důvodu uloženého zákazu řízení motorových vozidel, tedy nikoliv pro dosažení 12ti bodů v systému bodového hodnocení, lze závěry Nejvyššího správního soudu ohledně povahy a významu řízení o navrácení řidičského oprávnění analogicky aplikovat také v nyní posuzované věci.
28. Současně je nutné odmítnout argumentaci žalobce založenou na nepřímém směřování řidičského průkazu a řidičského oprávnění, které zákon o silničním provozu výslovně odlišuje. Řidičský průkaz je specifickou formou osvědčení, resp. veřejnou listinou, která nezakládá, ale pouze deklaruje existenci řidičského oprávnění. K jeho (opětovnému) získání musí být kromě podání standardizované žádosti splněna a doložena rovněž podmínka odborné a zdravotní způsobilosti. Pokud tedy žalobce po uplynutí zákonem stanovené doby o vrácení řidičského oprávnění předepsaným způsobem nepožádal, nemohl se stát znovu jeho držitelem.
29. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že řidičský průkaz v rozporu se zákonem neodevzdal a na Slovensku požádal o jeho výměnu, čímž se *de facto* snažil obejít podmínky pro získání řidičského oprávnění stanovené zákonem o silničním provozu. Jak již bylo uvedeno, samotná výměna řidičského průkazu, a to navíc ještě před uplynutím doby stanovené v § 123d odst. 1 zákona o silničním provozu, nemůže nahradit zákonem předvídanou proceduru získání řidičského oprávnění, které žalobce v České republice znovu nenabyl a na Slovensku jím nikdy nedisponoval. Opačný výklad by vedl k absurdním důsledkům a byl by v rozporu s právní úpravou v obou dotčených státech.
30. Tento závěr podporuje rovněž sdělení Ministerstva vnitra Slovenské republiky ze dne 27. 11. 2018, které postup žalobce na základě poskytnutých informací vyhodnotilo jako podezření na porušení tamních předpisů na úseku dokladů a silničního provozu. Ostatně ani sám žalobce netvrdí, že by vystavení řidičského průkazu na neexistující řidičské oprávnění bylo v souladu se slovenským právním řádem. Argumentuje toliko presumpcí správnosti daného druhu osvědčení, které sice na základě toho může být platným dokladem, ale nemůže mít ve vztahu k samotnému řidičskému oprávnění konstitutivní charakter.
31. Podle názoru zdejšího soudu není nezbytné podrobně rozebírat právní úpravu obsaženou v příslušné směrnici Evropské unie, neboť ta se týká výlučně problematiky řidičských průkazů a mechanismu jejich výměny. Žalobci je kladeno za vinu pouze řízení vozidla bez řidičského oprávnění, nikoliv předložení neplatného řidičského průkazu. Nad rámec uvedeného je vhodné doplnit, že ani absence povinnosti implementace některých ustanovení směrnice jako teleologické normy (zde kontrolní povinnost členského státu při výměně řidičského průkazu) nemůže vést k výkladu národních předpisů v rozporu se samotným účelem, na kterém je daná právní úprava založena.

32. Je tedy zřejmé, že žalobce využil absence propojení národních registrů a souvisejícího nevyžádání součinnosti ze strany příslušného orgánu na Slovensku, aby mu bylo vystaveno osvědčení o řidičském oprávnění, jehož v rozhodnou nebyl a ani nemohl být držitelem. Z toho důvodu správní orgány nepochybily, pakliže dospěly k závěru, že žalobce se daného přestupku dopustil, a to přinejmenším v nepřímém úmyslu, neboť musel být s následky svého jednání srozuměn. Obdobný závěr ostatně vyplývá také z již odkazovaného usnesení Nejvyššího soudu, které s nyní řešeným případem stran záměrného neodevzdání řidičského průkazu a jeho následné výměny v zahraničí plně koresponduje.
33. Krajský soud dále nepovažoval za důvodnou ani námitku porušení základních zásad správního trestání. Předně je nutné zdůraznit, že při stanovení výše pokuty a doby zákazu řízení motorových vozidel byla na základě evidenční karty řidiče zohledněna nejen osoba pachatele, ale také skutečnost, že žalobce se dopustil hned několika přestupků. Pokud se jedná o první přestupek, nemá nedbalostní forma zavinění žádný vliv na to, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti má z logiky věci za následek zhoršení reakční schopnosti řidiče, což zvyšuje riziko vzniku dopravní nehody a rozsah jejích následků. Není pak pochyb o tom, že se jedná o okolnosti, které každý řidič může a má předpokládat. Konstatování možných následků v podobě dopravní nehody proto nelze považovat za pochybení správních orgánů, které se dále polehčujícími a přítěžujícími okolnostmi zabývaly podrobným způsobem.
34. Samotné úvahy správního orgánu při stanovení druhu a výše správního trestu pak nelze stejně jako užití běžně používaných výrazů považovat za důvod podjatosti oprávněné úřední osoby ve smyslu § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Naopak lze zcela souhlasit s žalovaným v tom, že se svojí povahou jedná o nespokojenost žalobce s postupem oprávněné úřední osoby v řízení a při vyhotovení odůvodnění rozhodnutí o přestupku, tedy o námitku procesního charakteru.
35. Podle § 14 odst. 4 správního řádu by standardně vznesená námitka podjatosti měla být předložena představenému úřední osoby k rozhodnutí o vyloučení úřední osoby z projednávání a rozhodování věci. Nicméně v této situaci by zákonem předvídaný postup byl zcela bezúčelný, neboť ve věci již bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí a vznesené námitky tak měly charakter námitek odvolacích, které žalovaný měl posoudit v odvolacím řízení. Tak se v předmětné věci také stalo, a proto krajský soud nespatřuje v tomto postupu správních orgánů žádné pochybení (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015, č. j. 2 As 161/2014 – 57, nebo ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014 – 33).

VI. Závěr a náklady řízení

36. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada

nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

38. Krajský soud nakonec považuje za vhodné poskytnout účastníkům řízení vysvětlení týkající se změny v obsazení soudu a z toho plynoucí skutečnosti, že ve věci nerozhodovala samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D., jak byli účastníci řízení poučeni v průběhu soudního řízení, nýbrž samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph. D. Změnou rozvrhu práce Krajského soudu v Brně č. 8 na rok 2021, která je dostupná též na www.justice.cz, totiž došlo s účinností od 1. 9. 2021 k zařazení naposled jmenované soudkyně do soudního oddělení 34 A, do něhož je zařazena též samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D. Tato samosoudkyně je však t. č. dlouhodobě nepřítomná, a proto v této věci, která přišla na pořad jednání, rozhodovat nemohla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 21. února 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně